

Hồi 61

Ra Tay Trừ Ác Đạo

Hai đạo Âm Dương Bạch Tinh Khí của Phương Thế Võ bất ngờ ập đến chàng trai như bão táp. Từ song thủ Lục Siêu Quang lập tức bung chiêu Hồng Huyết Chưởng chân dương nội khí cuộn cuộn đẩy ngược kinh lực của gã ma đầu.

“Bùng...”

- Trời...

Phương Thế Võ bị bật tung vào sườn đá.

- Phu quân, phu quân...

Tiếng kêu vang vọng từ trong lòng hang, và Vũ Chi Hoa khinh thân vọt tới.

Phương Thế Võ gượng la:

- Hoa nương, gã tiểu tử tanh máu đã giấu Phương nhi đâu rồi.

Vũ Chi Hoa gầm lên:

- Hắc Diêm Vương, con gái ta đâu?

Lục Siêu Quang cười nhạt:

- Vương Lệ Hoa hay Vũ Chi Hoa, cái tên đẹp mà lòng dạ sâu độc. Người chẳng xấu hổ khi hỏi tới con gái sao? Thương con mà giết cha nó và lường gạt nó nhận tên gian phu làm cha? Bây giờ người còn cho Khưu Tuyết Vân uống mê dược để giấu giếm tội lỗi... Người đàn bà thâm độc như người phải bị đem ra lăng trì xử giảo. Người còn dám hỏi tới con gái nữa à?

Vũ Chi Hoa nổi cơn thịnh nộ hét to:

- Tiểu quỷ lắm điều, người phải chết.

“Bùng Bùng...”

Dâm phụ xuất chiêu tối độc, nhưng Lục Siêu Quang còn nghĩ tới Tuyết Vân... Chàng vung chỉ phong chống đỡ, và tạm lùi vài bước.

Bỗng Âm... tiếng nổ chuyển đất, Lục Siêu Quang bị bật tung, nội tạng nhộn nhạo dữ dội, máu ứa ra khoe mép.

Thì ra Phương Thế Võ thừa dịp Lục Siêu Quang đang bận tay với Vũ Chi Hoa, gã dùng ngón Mãnh Hồ Bạt Sơn đẩy kinh khí đánh lên phía sau chàng trai một chiều thần tốc.

Lục Siêu Quang vận chân khí điều tức, và chàng quay ngoắt lại tựa một lần chớp...

"Bình Bình... Âm..."

Huyết Chiêu phản kích của chàng trai sử dụng Lôi Oanh Đỉnh Pháp đánh tét ngực Phương Thế Võ khiến hắn chết không kịp trở.

Vũ Chi Hoa rú lên:

- Tiểu tử hành thủ tàn độc, ngươi phải đền mạng phu quân ta.

Hai luồng kinh khí từ song thủ Vũ Chi Hoa tuôn ra quần quật như con mãng xà tanh tuổi... Kinh phong đầy mùi dâm độc gớm ghê.

Không thể nhường nhịn lần thứ hai, Lục Siêu Quang đẩy ngược lại một chiều Hỏa Chưởng, hồng khí ào ào xô bật dâm phụ vào vách đá.

"Bình..."

Thân hình Vũ Chi Hoa chao đảo, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, trông thảm hại vô cùng.

Lục Siêu Quang không muốn nặng tay hơn. Chàng còn nóng lòng muốn cấp cứu Tuyết Vân, nên toan bỏ mặc Vũ Chi Hoa, chỉ cần vác cô gái phi hành cho chóng.

Nhưng tiếng thét ròn ròn bỗng vang lên:

- Hắc Diêm Vương, chạy đi đâu cho thoát...

Chàng trai quay mặt lại, chàng nhận ra một mụ đàn bà cao tuổi, nhưng vẫn mặc áo hoa da phấn, cặp mắt đung đưa chẳng khác nào một kỹ nữ chốn lầu xanh.

Bật tiếng cười lạt, chàng hỏi ngay:

- Ngươi là Dâm Tuyết Quái Bà?

- Đã biết danh ta hãy cúi đầu hàng phục, ta tha cho cái tội hành thủ tàn độc với môn đệ ta... đồng thời ta thu nạp ngươi có việc cần dùng.

Lục Siêu Quang quắc mắt:

- Dâm quái bà không biết xấu hổ. Mau khai cho ta biết bọn Tứ Độc Lão Quái ở đâu. Nếu cãi lời ta đập tan Đoạn Hồn Cốc này.

Dâm Tuyết Quái Bà gầm thét:

- Tiểu tử cứng đầu ta quyết bắt ngươi vào thạch động.

Lập tức song thủ mục vụng lên, kinh khí cuộn cuộn, kinh phong ầm ầm bủa giăng khắp bốn phía xô ập vào chàng trai như thác lũ.

Lục Siêu Quang biết Dâm Tuyết Quái Bà thi triển tuyệt chiêu Cuồng Thủy Nhiếp Hồn, ngón võ công tối độc của ma giáo nữ yêu.

Chàng liền phóng vút mình lên, triển vận chân dương nội lực quật xuống hai chiều Lôi Oanh Đỉnh Pháp.

"Rầm rầm..."

Trong phút chốc Cuồng Thủy Nhiếp Hồn đang cuộn cuộn tuôn trào bỗng tan biến mất hút.

Dâm Tuyết Quái Bà tái mặt như gà bị cắt tiết, còn đang lảo đảo thì Lục Siêu Quang vung bảo kíp đồng đen thét to:

- Thiên Lôi Thần Thủ Tru Sát...

Rẹt rẹt rẹt... mười đạo chỉ phong sáng lòa phủ chụp xuống ác phụ dâm bôn, đánh tét thân hình mục thành trăm mảnh.

Không chậm một khắc, Lục Siêu Quang phóng vút vào vách đá, bỗng Khuru Tuyết Vân lao đi như tên bắn.

Vũ Chi Hoa bùng tỉnh gào lên:

- Hắc Diêm Vương, trả con cho ta.

Lục Siêu Quang cứ phóng vèo đi, băng qua rừng núi, song chàng cũng chưa biết đưa người con gái về đâu để giải mê dược cho nàng.

Thình lình một bóng áo vàng từ ngọn cây cổ thụ lao vút ra cùng tiếng cười ròn rợn:

- Tiểu tử, bắt cóc con gái đi đâu?

Đồng thời, chưởng phong ào tới, xô bật Lục Siêu Quang.

Chàng trai nổi giận lao vút xuống một vạt rừng thưa, thả nhẹ cô gái xuống đám cỏ non. Song thủ giương lên, sẵn sàng giao đấu với kẻ cả gan ngăn đường, cản lối.

Bóng áo vàng cũng lao vút xuống, thân pháp nhẹ nhàng ảo dị.

Lục Siêu Quang nhướng mắt, chàng thoáng thấy cái hũ rượu lắc lư sau lưng một lão nhân thì đã kêu lên:

- Ôi, Túy Cuồng Khách lão tiền bối, đùa giỡn với văn bối làm gì vậy?

Bật cười khà khà, Túy Cuồng Lão gật gù:

- Thấy tiểu tử vác cô gái phóng như bay, ta biết ngươi lại gặp thêm một vụ rắc rối nên phải tiếp tay vậy mà...

Lục Siêu Quang tươi nét mặt:

- Đa tạ tiền bối, chẳng hay Bội Ngọc tiểu thư đã ra sao rồi?

Túy Cuồng Lão phẩy tay:

- Đừng lo, đừng lo... Ngươi ký thác cho ta, lẽ nào ta chẳng chu toàn. Ta đã đưa Bội Ngọc về Đào Hoa Trang giao cho thân mẫu nàng và Đông Đảo Thần Y. Tiểu thư đã khỏe mạnh và vẫn theo dõi hành tung của tiểu tử đấy.

Chàng vội vòng tay:

- Vạn tạ tiền bối... chẳng bao giờ văn bối dám quên ơn.

Xua tay mấy cái, Túy Cuồng Lão nói:

- Tiểu tử đừng khách sáo, hãy nói cho ta biết tình trạng của cô gái kia ra sao...

Lục Siêu Quang đáp nhanh:

- Nàng này là Khuru Tuyết Vân, bị chính mẹ nàng cho uống mê dược tới mất trí, văn bối điếm huyết đưa nàng đi, nhưng chưa biết làm cách nào giải được mê dược cho nàng.

Bước lại gần, Túy Cuồng Lão ngồi xuống, nhìn thẳng vào cặp mắt Khuru Tuyết Vân.

Lão lắc đầu:

- Tròng mắt nàng trắng bệch, đồng tử không đứng yên, chắc chắn bị loạn trí bởi mê dược.

Lục Siêu Quang gật nhanh:

- Văn bối cũng nhận ra điều đó, nên muốn đưa nàng về Đào Hoa Trang cầu Đông Đảo Thần Y chữa trị. Nhưng...

Lục Siêu Quang bỏ lửng câu nói, song Túy Cuồng Lão thấu hiểu ngay tâm sự của chàng.

Ông cười hề hề:

- Hiểu rồi, người sợ hãi bóng hồng đụng chạm tóe lửa chứ gì? Ai bảo người quá đa mang...

Lục Siêu Quang thở dài:

- Tiền bối, chẳng phải văn bối ham đào bông, mà chỉ bởi hoàn cảnh đẩy đưa, khó xử vô cùng.

Túy Cuồng Lão kéo vò rượu đưa vào miệng tợp một ngụm, ông mỉm cười, quơ tay vỗ chàng trai trẻ:

- Được rồi, ta sẽ giúp người. Thật ra giải mê được chẳng phải sở trường của Đông Đảo Thần Y. Ta phải nhờ một vị thần thông ảo diệu khác.

Không dấu được vui mừng, Lục Siêu Quang hỏi nhanh:

- Vị nào vậy, thưa tiền bối?

Ông lão liền đáp:

- Phong Sơn Lão Tiên Tử. Phải nhờ ông sử dụng Khai Đỉnh Thần Thông Diệu Pháp và cho uống linh đơn mới cứu chữa được nàng này.

Lục Siêu Quang lẹ miệng:

- Vậy tiểu bối kính nhờ lão bối đưa nàng đến Phong Sơn, cầu xin Tiên Tử cứu chữa. Còn tiểu bối phải đến tổng đàn Bạch Ma Giáo có việc khẩn cấp...

Túy Cuồng Lão vẫn cười:

- Khà khà... ta đành giúp người thêm lần nữa. Nhưng sau này tiểu tử liệu khéo léo cư xử nhé. Coi chừng lắm mối... tối nằm không.

Tràng cười lại kéo dài, rồi Túy Cuồng Lão nâng cô gái lên vai, quay nhìn Lục Siêu Quang, nháy mắt:

- Ta đi đây, vài tháng nữa người cứ tới Phong Sơn tìm nàng và tạ ơn Tiên Tử nhé.

Vèo...

Chớp mắt một cái, Túy Cuồng Lão đã vác Tuyết Vân lao đi mất hút.

Lục Siêu Quang còn lại một mình trong vạt rừng thưa. Chàng vui mừng bởi đã giết được tên gian phu trả thù cho kiếm khách Khuru Lôi Chấn và cứu thoát Khuru Tuyết Vân.

Nhưng chàng còn buồn bởi nặng tay tru sát Dâm Tuyệt Bà Bà, , trước khi kịp điều tra về bọn Tứ Độc Lão Quái.

Còn tin tức phụ thân, lâu nay vẫn chưa nghe được tăm hơi...

Chàng thầm nói một mình:

- Ta phải xông xáo vào tận tổng đàn Bạch Ma Giáo mới có thể truy nguyên nhiều sự thật.

Chàng lại phóng mình lên, trở thuật khinh thân đề khí rời khỏi khu rừng vắng lặng.

Thình lình phía sau chàng vang lên những tiếng kêu thanh tao lãnh lốt như từ một thế giới nào vọng lại:

- Lục thiếu hiệp... vội vàng đi đâu vậy?

Chàng trai khựng lại, nhướng mắt nhìn, tâm hồn chàng bỗng nhiên xao động khác thường...

- Ôi, nhân vật bí ẩn nào đây?

- o O o -